

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **R.K.**

o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 23 października 2025 r.

na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 1 i 3 k.p.k.

kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu

z dnia 14 marca 2025 r., sygn. akt IX Ka 591/24,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 10 czerwca 2024 r., sygn. akt II K 946/23

na podst. art. 535 § 3 k.p.k.

postanowił:

- 1. oddalić kasację obrońcy jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego R.K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

R.K. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 21 listopada 2022 roku w T. przy ul. [...] działając wspólnie i w porozumieniu z B.P., po uprzednim wypchnięciu drzwi balkonowych do mieszkania nr [...] dostał się do jego wnętrza, skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia

dwóch laptopów, torby do laptopa, komputera stacjonarnego, słuchawek bezprzewodowych, dwóch walizek podróżnych, lodówki turystycznej, robota sprzątającego, dwóch elektrycznych szczoteczek z ładowarką oraz dwóch kurtek zimowych, męskiej kurtki bomberka, zestaw do manicure i pedicure, szaro-czarnej torebki skórzanej, szarej torebki zamszowej, torebki beżowej ze skóry naturalnej, torby podróżnej, spodni męskich B., spodni męskich L., podkładu do twarzy w kremie marki M., pudru w kamieniu M., czarnego etui z próbkami perfum, powodując łączne straty w wysokości 9.710 zł, ma szkodę A.K., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

2. w dniu 23 listopada 2022 roku w C. przy ul. [...] wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środki psychotropowe w postaci amfetaminy o wadze 2,157 gram netto, 2C-B o wadze 1,534 gram, MDM o wadze 1,428 gram oraz środka odurzającego w postaci marihuany o wadze 1,534 gram, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 10 czerwca 2024 roku, sygn. akt III K 946/23, Sąd Rejonowy w Toruniu:

1. oskarżonego R.K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 1, z tym ustaleniem, że oskarżony dopuścił się go w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 13.11.2017 r. do 10.07.2018 r. kary 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 30.08.2017 r., sygn. akt II K 66/17, obejmującym wyrok Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 18.06.2012 r., sygn. akt II K 36/10, za czyn z art. 279 § 1 k.k. orzekającym karę 1 roku pozbawienia wolności, tj. występku z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności,

2. oskarżonego R.K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2, z tym ustaleniem, że

1. oskarżony posiadał amfetaminę o masie 1,58 grama netto, 3-CMC o masie 2,01 grama netto, MDMA o masie 1,25 grama netto i ziele konopi innych niż włókniste o masie 1,37 grama netto,
2. zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 13.11.2017 r. do 10.07.2018 r. kary 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 30.08.2017 r., II K 66/17, obejmującego wyrok Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 18.06.2012 r., sygn. akt II K 36/10, za czyn z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekającym karę 1 roku pozbawienia wolności, tj. występkę z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,
3. nadto, na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego R.K. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją przez obrońcę, który zarzucił naruszenie:

1. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez brak rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego w zakresie czynu z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;
2. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów: zeznań świadka N.K. oraz wyjaśnień oskarżonego R.K. w części dotyczącej posiadania przez oskarżonego narkotyków, co skutkowało poczynieniem błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego w zakresie czynu z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;
3. art. 366 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie przesłuchania w charakterze świadka M.K. i przeprowadzenia dowodu z jego zeznań na okoliczność do kogo w rzeczywistości należały środki psychotropowe w postaci amfetaminy, 2C-B, MDM oraz środek odurzający w postaci marihuany, podczas gdy powyższe ma bardzo istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, albowiem zgodnie z zeznaniami N.K. to właśnie do M.K. należały ww. środki, co skutkowało poczynieniem błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego w zakresie czynu z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

4. rażącą niewspółmierność kary poprzez nienależyte uwzględnienie przyznania się oskarżonego do winy odnośnie przestępstwa kradzieży z włamaniem i wyjaśnienia przez niego okoliczności tego czynu, a nadanie nadmiernego znaczenia jego społecznej szkodliwości.

Sąd Okręgowy w Toruniu wyrokiem z 14 marca 2025 r., sygn. IX Ka 591/24, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od powyższego rozstrzygnięcia wniósł obrońca, zarzucając rażące naruszenie przepisów w sposób mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj.:

1. art. 4 k.p.k. poprzez naruszenie zasady bezstronności organu procesowego polegające na braku rozważeniu okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego;
2. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez naruszenie zasady „*in dubio pro reo*” przez brak rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego;
3. art. 7 k.p.k. poprzez naruszenie zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, przejawiające się w dowolnej ocenie dowodów, zeznań świadka N.K. oraz wyjaśnień oskarżonego R.K. w części dotyczącej posiadania przez oskarżonego narkotyków;
4. naruszenie art. 366 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie przesłuchania w charakterze świadka M.K. i przeprowadzenia dowodu z jego zeznań na okoliczność do kogo w rzeczywistości należały środki psychotropowe w postaci amfetaminy, 2C-B, MDM oraz środek odurzający w postaci marihuany, co skutkowało poczynieniem błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego odnośnie do czynu z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Nadto obrońca zarzucił rażącą niewspółmierność kary odnośnie do przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. poprzez nienależyte uwzględnienie przyznania się oskarżonego do winy, wyjaśnienia przez niego okoliczności tego czynu, a nadanie nadmiernego znaczenia jego społecznej szkodliwości.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Toruniu do ponownego rozpoznania, a przy uznaniu oczywistej niesłuszności skazania co do czynu z art.

62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – o uniewinnienie oskarżonego od jego popełnienia.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja obrońcy okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co uzasadniało rozpoznanie jej na posiedzeniu w trybie przewidzianym w art. 535 § 1 i 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że celem postępowania kasacyjnego jest wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub ewentualnie innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest więc istotnie ograniczona.

W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie wskazuje się, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, skierowanym co do zasady przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd II instancji na skutek rozpoznania środka odwoławczego, co *expressis verbis* wynika z treści art. 519 k.p.k., nie można w niej też podnosić zarzutów typowych dla postępowania apelacyjnego. Wyjątkiem jest sytuacja, gdy w toku postępowania odwoławczego dojdzie do tzw. „efektu przeniesienia”, czyli zaabsorbowania do orzeczenia sądu *ad quem* uchybień popełnionych przez sąd pierwszej instancji, wskutek nierozpoznania lub nienależytego rozpoznania środka zaskarżenia. Wówczas w kasacji winny jednak zostać podniesione i opatrzone pogłębioną argumentacją zarzuty wskazujące na wadliwe procedowanie tego sądu, w następstwie czego doszło do przeniknięcia uchybienia, którego dopuścił się sąd *a quo* do orzeczenia sądu drugiej instancji (postanowienie SN z dnia 14 stycznia 2021 r., IV KK 438/20, Lex 3106214).

Postępowanie kasacyjne nie jest zatem z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W jego toku z założenia nie dokonuje się ponownej kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (zob. m. in. postanowienie SN z dnia 21 września 2017 r., IV KK 276/17, Lex 2428223).

Jako środek zaskarżenia o wiele bardziej w stosunku do apelacji sformalizowany, kasacja musi więc spełniać restrykcyjne wymogi w zakresie konstrukcji zarzutów, przy czym niespełnienie tych wymagań skutkuje bądź niedopuszczalnością tego środka (art. 530 § 2 k.p.k.), bądź w fazie merytorycznej oceny uznaniem jej oczywistej bezzasadności – art. 535 § 3 k.p.k. (por. postanowienie SN z dnia 23 lutego 2022 r., IV KK 437/21, Lex 3403008).

Sformułowane przez obrońcę w analizowanej sprawie zarzuty kasacyjne nie sprostają tym rygorom postępowania kasacyjnego. Zarzuty zawarte w nadzwyczajnym środku zaskarżenia są w istocie wiernym powieleniem argumentacji zawartej w apelacji. Taka konstrukcja kasacji oraz zawarte w jej treści wywody nie pozostawiają wątpliwości, iż skarżący pragnie doprowadzić do ponownej instancyjnej kontroli oceny dowodów i ustaleń faktycznych, dokonanych przez sąd I instancji. Wywód kasacji nie przedstawia żadnej argumentacji mającej na celu wykazanie, że w fazie procedowania lub orzekania przez Sąd Okręgowy w Toruniu doszło do rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego wskazanych w złożonym nadzwyczajnym środku zaskarżenia. Przekonuje o tym tak treść sformułowanych zarzutów, jak i ich uzasadnienie.

Niewątpliwie za oczywiste niezasadny należy ocenić zarzut naruszenia art. 4 k.p.k., który jako norma o charakterze ogólnym, nie może sam przez się stanowić podstawy kasacji (postanowienie SN z dnia 26 lipca 2017 r., II KK 239/17, Lex 2342163). Z kolei w zakresie zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się, że postawienie go wyrokowi sądu odwoławczego jest możliwe tylko wówczas, gdy prowadzi on postępowanie dowodowe i czyni na tej podstawie własne ustalenia faktyczne odmienne od tych, które stanowiły podstawę orzeczenia sądu pierwszej instancji lub też nowe ustalenia faktyczne, naruszając przy tym określoną w art. 7 k.p.k. zasadę swobodnej oceny dowodów (zob. postanowienia SN z dni: 5 sierpnia 2003 r., III KK 11/03, Lex 80301; 4 maja 2005 r., II KK 399/04, OSNwSK 2005/1/884; 6 marca 2007 r., IV KK 362/06, OSNwSK 2007/1/567; 17 kwietnia 2019 r., II KK 247/18, Lex 2664726; 14 czerwca 2021 r., IV KK 202/21, Lex 3317153). Z taką sytuacją nie mamy jednak do czynienia w niniejszej sprawie, albowiem sąd *ad quem* nie poczynił odmiennych ustaleń faktycznych i zaaprobował ocenę dowodów, a w konsekwencji ustalenia faktyczne,

poczynione przez sąd *a quo*. W takim przypadku, gdy zdaniem skarżącego ocena dowodów nie była prawidłowa i naruszała przepis art. 7 k.p.k., kasacja winna w tym zakresie jednocześnie wskazywać na naruszenie przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. (zob. m. in. postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2007 r., V KK 5/07, Lex 310225; wyrok SN z dnia 12 czerwca 2007 r., IV KK 38/07, Lex 280727).

Tożsame okoliczności odnieść należy do forsowanych w kasacji zarzutów naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. Zarzuty te skierowane zostały wprost pod adresem sądu I instancji. Sąd odwoławczy przepisów tych nie stosował, a zatem nie mógł ich naruszyć, zaś część motywacyjna kasacji nie wskazuje, by skarżący kwestionował w tym kontekście rzetelność kontroli odwoławczej.

Wprost natomiast niedopuszczalny był wyeksponowany w kasacji zarzut rażącej niewspółmierności kary, co wprost wynika z art. 523 § 1 zd. drugie k.p.k. Zawarte w tym przepisie słowo „wyłącznie” należy rozumieć w ten sposób, że nie jest dopuszczalne zaskarżenie kasacją wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, jeżeli podnosi się jedynie zarzut jej niewspółmierności. *A contrario* wolno w kasacji twierdzić, że kara jest niewspółmierna, pod warunkiem jednak, iż zarzuca się rażącą obrazę prawa materialnego lub procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia o karze (por. wyroki SN z dni: 3 listopada 1999 r., IV KKN 206/99, OSNKW 2000/1-2, poz. 15 oraz 28 marca 2007 r., II KK 159/06, Lex 282267). Z uwagi na fakt, iż autor kasacji zarzuca jedynie rażącą niewspółmierność kary, uznać należy, że ziściła się procesowa blokada z art. 523 § 1 k.p.k., która w aktualnym stanie sprawy skutkować musi uznaniem zarzutu za oczywiście bezzasadny. Nie jest to jednak jedyna okoliczność stawiająca omawiany zarzut w polu oczywistej bezzasadności. Podkreślić bowiem trzeba, że sąd odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie, tym samym nie wymierzał R.K. kary, a zatem nie mógł jej ukształtować w sposób rażąco niewspółmierny. Omawiany zarzut skarżący skierował wprost wobec orzeczenia sądu I instancji, co także wobec jednoznacznej dyspozycji art. 519 k.p.k. czyniło go oczywiście bezzasadnym.

W nadzwyczajnym środku zaskarżenia nie wykazano zatem, aby wyrok sądu odwoławczego dotknięty był nie tylko rażącym, ale jakimkolwiek naruszeniem prawa. Konsekwencją tej konstatacji było oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej. W związku zaś z takim rozstrzygnięciem, Sąd Najwyższy – po myśli

art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. – obciążył skazanego R.K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

[wb]

[r.g.]